

KUPAX00XPSCU

KRAJSKÝ ÚŘAD PARDUBICKÉHO KRAJE

532 11 Pardubice, Komenského náměstí 125, ☎ 466 026 111, 🌐 www.pardubickykraj.cz

Odbor organizační a právní a krajský živnostenský úřad, Oddělení vnitřních věcí

Č.j.: KrÚ 41386/2021 OOPKŽÚ OVV

Pardubice 24.05.2021

Vyřizuje: Mgr. Klára Norková

☎ 466 026 148

Určeno obcím Pardubického kraje projednávajícím přestupky

Metodické sdělení k některým aktuálním problémům

Vážené kolegyně a vážení kolegové,

vzhledem ke stále ještě trvající pandemické situaci a k nemožnosti organizovat naše společná pracovní setkání k přestupkové agendě na Zderazi si Vám dovoluujeme touto formou předložit metodická stanoviska k důležitým otázkám, jejichž problematičnost jsme v praxi v poslední době zaznamenali.

Pokud Vaše obec v důsledku uzavřené veřejnoprávní smlouvy anebo na základě rozhodnutí krajského úřadu dle ust. § 65 zákona o obcích přestupky neprojednává a jejich projednání bylo svěřeno jiné obci, pak berte prosím toto metodické sdělení pouze jako obecnou informaci.

1. K provedení důkazu videonahrávkou

Správní řád, ale ani jiná procesní norma dosud konkrétně nestanoví, jak se v rámci dokazování nakládá s obrazovou (či zvukovou) nahrávkou. Dosud se aplikovala praxe, že přestupkový orgán přehrál nahrávku při ústním jednání a tuto skutečnost zaznamenal do protokolu s tím, že účastníci byli s tímto podkladem řádně seznámeni. V aktuálním nálezu Ústavního soudu sp.zn. IV. ÚS 1247/20 ze dne 1.9.2020 (byť se týkal civilního soudního řízení, jeho závěry je vzhledem k přísnosti principů pro správní trestání třeba vztáhnout tím spíše na dokazování v sankčních řízeních) právě s ohledem na uvedenou absenci konkrétních postupů rozvinul Ústavní soud poměrně detailní úvahy ohledně provádění tohoto čím dál více se vyskytujícího důkazu. Zejména tak konstatoval, že: „Rozhodující soud nepochybně není povinen sdělovat účastníkům řízení svůj předběžný hodnotící úsudek o důkazu plynoucím z provedeného důkazního prostředku, neboť takový závěr je povinen uvést až v odůvodnění svého rozhodnutí. Je však třeba trvat na tom, aby každý důkazní prostředek řádně provedl. V případě dokazování přehráním videozáznamu, které je třeba považovat za specifický případ ohledání, je nutné, aby zaprotokoloval vše významné, co při přehrání videozáznamu vnímá svými smysly, a aby umožnil účastníkům řízení na to následně adekvátně procesně reagovat, a tím učinil své vnímání přezkoumatelným pro vyšší soudní instance. ...Nepostupoval-li obecný soud v posuzované věci popsáním způsobem, neboť nezaprotokoloval to, co při přehrání kamerového záznamu pozoroval, a až z odůvodnění pro stěžovatelku překvapivého rozhodnutí vyplynulo, že jeho smyslové vnímání provedeného kamerového záznamu bylo naprosto odlišné od vnímání stěžovatelky,

kteřa daný kamerový záznam předložila k důkazu, zbavil stěžovatelku možnosti kvalifikovaně se vyjádřit k provedenému důkazu a adekvátně tomu přizpůsobit své důkazní aktivity (např. klást svědkům otázky k zobrazovanému ději, opatřit znalecký posudek, navrhnout místní šetření v podobě rekonstrukce úrazového děje apod.), čímž porušil ústavní práva stěžovatelky na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a na spravedlivý proces podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (porušením principu kontradiktornosti řízení).“ V podstatném z něj tak vyplývá, že správní orgán musí učinit součástí protokolu popis důležitých zaznamenaných jevů a okolností zachycených na nahrávce, aby bylo účastníkům zřejmé, co orgán veřejné moci, který bude ve věci rozhodovat, považuje za důležité. V praxi přestupkových orgánů to bude tedy znamenat zhlédnutí či poslech nahrávky předem a přípravu do protokolu ve formě provedení konkrétního popisu děje a okolností (tento důkaz si proto vzhledem k trvalému charakteru zachycení obrazu a zvuku na nosiči lze v klidu „předpřipravít“ již v předstihu před konáním ústního jednání). V souvislosti s následným hodnocením provedeného důkazu videozáznamem je nadále třeba nezapomínat v odůvodnění rozhodnutí na provedení tzv. testu proporcionality, tj. přípustnosti takového důkazu na základě účelu jeho pořízení, okolností jeho pořízení (též způsobu pořízení) a přiměřenosti jeho užití – vzhledem k jeho obsahu - v přestupkovém řízení.

2. Ke spíše výjimečnému „upuštění“ od konání ústního jednání a s tím spojeného dokazování

V poslední době se setkáváme i s praxí některých přestupkových orgánů, které v případech, kdy není možné rozhodnout ve zkráceném řízení příkazem, sice oznámením zahájí řízení o přestupku, avšak současně sdělí účastníkům (obviněnému, příp. poškozenému), že nepovažují za nutné konat ústní jednání a toto bude případně nařízeno jen k výslovné žádosti účastníka. Je sice pravdou, že nový přestupkový zákon (tj. zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů, *dále též jako ZOP*) na rozdíl od předchozí právní úpravy umožňuje přestupkovému orgánu vést řízení bez nutnosti nařízení ústního jednání (ust. § 80 odst. 1 ZOP obsahuje slovo „může“ jako vyjádření fakultativnosti), bude se však v praxi jednat – a to obzvláště, pokud jde o přestupky proti veřejnému pořádku, proti občanskému soužití a proti majetku - spíše o výjimečné případy. Většinou totiž bude nutné v rámci ústního jednání provést dokazování v podobě vyslechnutí osoby přímo postižené spácháním přestupku a dalších svědků, příp. též poškozeného, a též zejména přehrání videozáznamu (viz bod 1. výše), když podání vysvětlení či úřední záznamy sepsané policií zpravidla samy o sobě jako důkaz použít nelze. Nenařízení ústního jednání spojené s nevyslechnutím svědků tak bude pro krajský úřad jakožto odvolací orgán pravidelně důvodem ke zrušení rozhodnutí prvostupňového přestupkového orgánu a vrácení věci tomuto orgánu k doplnění řádného dokazování. K tomu platí i to, že pokud po poučení o možnosti žádat konání ústního jednání obviněný o něj požádá, musí se (rozuměno tedy minimálně jedno) v podstatě konat vždy (vizte ust. § 80 odst. 1 ZOP - prakticky vždy lze totiž dovodit, že je toho třeba k uplatnění jeho práv, obzvláště pokud se dovolává svého práva podat účastnickou výpověď před přestupkovým orgánem). Po podání odporu proti příkazu bude na místě nařízení ústního jednání také v podstatě vždy.

O nařízení ústního jednání může žádat i poškozený, tam má sice správní orgán právo úvahy, zda nařídí, nebo ne, avšak nevyhoví-li, musí o tom taktéž vydat usnesení ve smyslu ust. § 80 odst. 2 ZOP a řádně jej odůvodnit.

3. Ke zvýšení hranice majetkové újmy u přestupků proti majetku – z 5000,-Kč až na 10 000,-Kč

Novelou trestního zákoníku provedenou zákonem č. 333/2020 Sb., ze dne 22.7.2020, mimo jiné došlo ke změně trestního zákoníku č. 40/2009 Sb., ve znění pozdějších předpisů, v jeho ust. § 138, s účinností od 1.10.2020, přičemž podle nějž v otázce hranice výše škody, prospěchu, nákladů k odstranění poškození životního prostředí a hodnoty věci se rozumí:

a) škodou nikoli nepatrnou škoda dosahující částky **nejméně 10 000 Kč**, (dále pak dle písm.

b) škodou nikoli malou škoda dosahující částky nejméně 50 000 Kč, dle písm. c) větší škodou škoda dosahující částky nejméně 100 000 Kč, dle písm. d) značnou škodou škoda dosahující částky nejméně 1 000 000 Kč a dle písm. e) škodou velkého rozsahu škoda dosahující částky nejméně 10 000 000 Kč).

Hranice odlišující trestný čin proti majetku a přestupek proti majetku se tak podstatně zvýšila a je třeba ji brát při posuzování, zda se jedná o přestupek, v potaz, a to hlavně ve prospěch pachatele – pro představu tak, jestliže podezřelý např. *způsobil v srpnu 2020 svým jednáním škodu ve výši 9999,-Kč*, v době účinnosti „nové hranice,“ tj. v důsledku právní úpravy pozdější po 1.10.2020, už by se nejednalo o trestný čin, ale jen o přestupek, takže orgány činné v trestním řízení (zejm. policie) budou zjevně takové „přechodové“ případy předávat přestupkovým orgánům k projednání jako přestupek (nepůjde-li však např. o dílčí útok pokračujícího trestného činu apod.).

4. Ke snaze pojišťoven o účastenství v pozici poškozeného v přestupkovém řízení

Z přezkoumávaných spisů, ale i z informací od jiných přestupkových orgánů se podává, že zdravotní pojišťovny systému veřejného zdravotního pojištění (Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky a.s., Vojenská zdravotní pojišťovna České republiky a.s., Zdravotní pojišťovna Ministerstva vnitra České republiky, a.s., Česká průmyslová zdravotní pojišťovna a.s., aj.) zvyšují s odkazem na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 2. 2020, č. j. 10 A 76/2018-29, snahu o získání postavení účastníka řízení – poškozeného v adhezním řízení o náhradě škody v rámci řízení o přestupku (nejčastěji ublížení na zdraví ve smyslu ust. § 7 odst. 1 písm. b) zák.č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění pozdějších předpisů). Jakmile se tedy údajně napadený dostaví k lékaři, je ošetřen a případně se následně léčí (příp. je k tomu ještě několik dalších týdnů v pracovní neschopnosti) – nejčastěji s diagnózou bolesti hlavy, distorze krční páteře, bolesti zad apod. – pojišťovna vyčíslí „své“ náklady zaplacené na jeho léčbu a připojí se s písemně uplatněným, přestupkovému orgánu zaslaným, nárokem na náhradu škody – v mnohdy desetitisícových částkách – do řízení. Svě účastenství pak pojišťovny staví hlavně na argumentaci výše zmíněného rozsudku, tj. *že ust. § 55 zák.č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění....., ve znění pozdějších předpisů, zakládá po úhradě nákladů za léčbu její nárok na náhradu škody vůči podezřelému, resp. po zahájení přestupkového řízení obviněnému, který svým protiprávním jednáním nezbytnost léčby a v jejím důsledku i takové léčebné náklady zavinil. Vzhledem k tomu, že se jedná pouze o rozsudek nižšího soudu, nikoliv Nejvyššího správního soudu (byť na podzim vyhlášený ve Sbírce rozhodnutí NSS č.7/2020 pod pořadovým č.4026/2020), krajský úřad prozatím setrvává na svém původním závěru, že z tohoto titulu pojišťovna postavení poškozeného nemá, neboť se jedná o tzv. regresní náhradu, nikoliv náhradu škody v pravém smyslu slova, když škoda nevznikla jednáním obviněného této pojišťovně přímo (a pokud již pojišťovna náhradu škody uplatnila, vyzoomí se o tom prostým sdělením). Ministerstvo vnitra se v rámci konzultačních dnů v nejbližší době hodlá k tomuto tématu vrátit, o případném posunu (resp. změně) právního názoru na tuto otázku Vás proto budeme neprodleně informovat.*

5. Ke zneužívání petičního práva – páchaní přestupků dle krizového zákona v době pandemie COVID 19

V souvislosti s přestupky podle krizového zákona, spočívajícími zejména v konzumaci jídla a pití na „zakázaných místech,“ tj. nejčastěji v restauracích a dalších zařízeních, která měla být uzavřena opatřeními vydanými na základě vyhlášení nouzového stavu, si dovoluujeme pouze obecně poznamenat, že tyto v praxi se vyskytující případy přítomnosti osob v prostorách restauračních a pohostinských zařízení s odkazem na výkon petičního práva (tedy s tvrzením, že tam nejsou za účelem konzumace pití a jídla, nýbrž kvůli seznámení se a podpisu petice, tedy za účelem výkonu ústavně zaručených práv rozvedených zákonem č. 85/1990 Sb., o právu petičním) budou ve většině případů zjevným zneužitím petičního práva a obcházením zákona, zde opatření vyhlášených dle krizového zákona č. 240/2000 Sb., (či příp. na základě zákona č. 258/2000Sb., o ochraně veřejného zdraví, nebo nově platného pandemického zák.č. 94/2021 Sb., o mimořádných opatřeních při epidemii

onemocnění COVID-19 a o změně některých souvisejících zákonů, kde však především přestupky řeší krajské hygienické stanice, nikoliv obecní úřady obce s rozšířenou působností). Ačkoliv má občan nepochybně všeobecně dané právo seznámit se s textem petice a tuto podepsat (např. jednostránkovou petici lze přečíst určitě během 10 minut a podpis trvá jen okamžik), nesmí výkonem tohoto petičního práva nepřiměřeně zasahovat do práv jiných (zde v době mimořádného nouzového stavu „citlivé“ právo na ochranu zdraví spojené se zamezením rozšíření infekčních chorob v populaci). Už vůbec proto podepisováním petice uvnitř „momentálně zakázaných prostor“ nelze ospravedlnit konzumaci čepovaného piva či jiných nápojů nebo jídla, porušením zákazu otevřít restaurace pro veřejnost může být např. už i to, že „petenti“ (ve skutečnosti spíše konzumenti) sedí uvnitř restaurace, aniž by dodrželi nařízená opatření spočívající v povinnosti zakrytí dýchacích cest, bez dodržení minimálně dvoumetrových odstupů atd. Pozor však na to, aby v době, kdy obecní úřad obce s rozšířenou působností rozhoduje o přestupku, nebylo soudem již zrušeno opatření, v jehož porušení právě bylo shledáno podezření ze spáchání přestupku (pak by se jednalo o nezákonné uložení pokuty na základě soudem zrušeného opatření ministerstva zdravotnictví či „neuznaného“ prodloužení nouzového stavu).

6. K rozlišování ublížení na zdraví a jiného hrubého jednání v případech fyzického napadení.

V přestupkových řízeních, kde osoba přímo postižená dokládá do policejního spisu či posléze do spisu přestupkového orgánu lékařské zprávy o jejím zranění (nejčastěji oděrky, podlitiny, bolest krční páteře - Schanzův límec apod.), je třeba vždy pečlivě zkoumat, zda lze z lékařských zpráv skutečně objektivně dovodit újmu na zdraví, či zda se jedná spíše o subjektivní stesky údajně napadeného a popis toho, co lékaři sdělil sám napadený. Pokud se tedy v průběhu přestupkového řízení sice jednoznačně prokáže protiprávní jednání obviněného v podobě fyzického útoku na osobu napadenou, avšak nepodaří se objektivně prokázat vznik zranění napadené osoby, bude obviněný postižitelný „jen“ za úmyslné jiné hrubé jednání v podobě fyzického napadení, nikoliv za přestupek ublížení na zdraví (tj. způsobení újmy na zdraví napadeného), pokud tento účinek (následek) nelze jednoznačně obviněnému přičíst. Zjednodušeně řečeno, ne vždy např. závěr lékaře: *diagnóza distorze (podvrtnutí) krční páteře* znamená, že skutečně došlo ke zranění na krční páteři, nenásvědčují-li tomu žádná objektivní zjištění (objektivní vyšetřovací metodou) v rámci lékařského vyšetření v lékařské zprávě uvedená (rtg. ultrazvuk apod.). Na rozdíl od krvácejících ranek, podlitin a oděrek, které jsou na první pohled patrné, „do zad a páteře nikdo nevrhne“ a pro napadeného tak bývá snadnější předstírat či zveličovat dopad protiprávního jednání „útočníka“ na jeho zdraví. Přestupkový orgán sice není lékařem ani odborníkem na kvalifikaci zranění a stanovení léčby, avšak u přestupku ublížení na zdraví je způsobení újmy na zdraví formálním znakem objektivní stránky přestupku a jako takový je správní orgán povinen jej i samostatně posuzovat a hodnotit. Není tedy automaticky plně vázán de facto „názorem“ lékaře (lékař, zpravidla aby byl všestranně „kryt,“ do zprávy např. napíše, že *pacient uvedl, že byl napaden tak, že jej útočník chytil pod krkem a prudce trhnul, přičemž pacient uvádí tupou bolest v oblasti krční páteře, palpačně bolest v oblasti krční páteře*), jestliže tento není současně podložen objektivním lékařským zjištěním konkrétního zranění (traumatických změn na páteři, vychýlení obratle aj.). Tzv. palpační (na dotek) citlivost, tvrzená pacientem (a mnohdy demonstrována při doteku údajně postiženého místa lékařem), sama o sobě nebývá s to dostatečně podložit závěr o objektivním zranění. Samozřejmě není vyloučeno, že útočník bolestivé zranění skutečně svým jednáním (fyzickým útokem na tělesnou schránku napadeného) způsobil, pokud však o tomto následku nepanuje praktická jistota, nelze jej v pochybnostech obviněnému přičíst k tíži. Tím samozřejmě není řečeno, že se automaticky uplatní „rovnice“ palpační bolestivost = neprokázané zranění. Každý případ je totiž nutné poctivě individuálně posuzovat na základě pečlivě prostudovaných lékařských zpráv (případně i za využití internetových lékařských slovníků k překladu latinských výrazů).

S tím případně souvisí i povinnost přestupkového orgánu ještě před vydáním rozhodnutí vyrozumět účastníky (zejména pak obviněného) o změně právní kvalifikace projednávaného skutku a dát jim možnost se k takové změně vyjádřit, příp. navrhnout doplnění podkladů – tj.

jak o změně z ublížení na zdraví na jiné hrubé jednání, tak případně i (spíše asi výjimečně) opačně z jiného hrubého jednání na ublížení na zdraví (pokud by se dodatečně až v přestupkovém řízení podařilo objektivně prokázat vznik újmy na zdraví).

V této souvislosti ještě připomínáme, že je nutné ve výrokové části rozhodnutí o uznání viny za přestupek vždy uvádět formu zavinění (z nedbalosti, úmyslně) a také následně zejména zavinění a materiální stránku (společenskou škodlivost spáchaného přestupku) v rámci „Odůvodnění“ řádně zdůvodnit (z hlediska zavinění pak zejména, co obviněný chtěl a zamýšlel – úmysl přímý, s čím byl evidentně srozuměn – úmysl nepřímý, o čem věděl, že může způsobit, avšak bez dostatečných důvodů spoléhal, že nezpůsobí – nedbalost vědomá, anebo sice nevěděl, ale podle svých zkušeností i obecně vzhledem ke své rozumové vyspělosti, věku a zralosti, vědět měl a mohl – nedbalost nevědomá).

7. Doporučení k doručování na adresu známou správnímu orgánu

Doručování fyzickým osobám upravuje správní řád v § 20. Fyzické osobě se písemnost doručuje na adresu pro doručování (§ 19 odst. 4), na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na adresu jejího trvalého pobytu; fyzické osobě lze však doručit, kdekoli bude zastižena. Smyslem doručování je především, aby měl adresát možnost seznámit se s obsahem písemnosti. V souladu s touto zásadou by se měl správní orgán nejprve pokusit doručit písemnost na adresu, kde je reálný předpoklad, že se adresát zdržuje a písemnost převezme (a to i přesto, že se nejedná o adresu pro doručování, kterou by správnímu orgánu písemně sdělil sám účastník). Takovou adresou může být místo, kde došlo ke spáchání přestupku a ze spisového materiálu je zcela zřejmé, že se zde pachatel dlouhodobě zdržuje, případně místo současného pobytu uvedené policii v rámci šetření. Pokud však na této adrese nedojde k převzetí písemnosti, nelze v tomto případě využít fikci doručení a je třeba doručovat na adresu trvalého pobytu (s možným uplatněním fikce doručení). Správní orgán by si tedy neměl postup doručování příliš formalisticky zjednodušovat a doručovat pouze na adresu trvalého pobytu (pokud samozřejmě adresát nemá ošetřeno doručování zřízením datové schránky, případně zavedením doručovací adresy do systému evidence obyvatel či adresou uvedenou do spisu), ale měl by se pokusit písemnost doručit takovým způsobem, aby měl adresát reálnou možnost se s písemností seznámit. Pokud by ze spisového materiálu bylo zřejmé, že se účastník řízení na adrese trvalého pobytu nezdržuje (např. výslovně uvede policii adresu, kde se aktuálně zdržuje), mohlo by být doručení fikcí na adresu trvalého pobytu dokonce považováno za porušení základních zásad činnosti správních orgánů (např. § 2 odst. 3 nebo § 4 odst. 4 správního řádu) a práva na spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod). Jinak však nadále obecně platí, že adresa místa trvalého pobytu je pro orgány veřejné moci oním „záchytným“ bodem, který lze využít v případě, že adresát nemá datovou schránku, ani nesdělil doručovací adresu správnímu orgánu (ani nemá doručovací adresu uvedenou v AISEO), a ani na jiné adrese, která se ze spisu či z jiných poznatků nabízela jako reálná pro skutečné doručení do vlastních rukou, mu nebylo doručeno (tj. zásilku zde na této „jiné“ adrese osobně proti podpisu nepřevzal).

8. K určení místní příslušnosti u distančních přestupků, problematika postupování spisu do místa trvalého pobytu na základě tzv. vhodnosti

Jde-li o tzv. distanční delikt, zejména spáchaný „na internetu“ např. umístěním hanlivých fotek či sdělení a urážek na Facebook či Instagram apod., kde zpravidla nebude jednoduché předem určit přesné místo spáchání (resp. míst páchání takového přestupku může být velmi mnoho – např. místo (umístění PC), „odkud“ byly fotografie pachatelem na web umístěny, místo, kde byla osoba postižena, když to zjistila a fotky si prohlížela, atd. – může tedy být místně příslušných správních orgánů dle kritéria místa spáchání přestupku hned několik. Pokud se tedy např. *pan X jakožto podezřelý skutečně zdržuje v Chrudimi (v místě svého oficiálního TP), mohlo být jedním takovým možným místem páchání i město Chrudim*. Protože však podezřelý zpravidla spáchání skutku popírá, nebude možné z tohoto při určení místně příslušného přestupkového orgánu vycházet a „určitelným“ místem spáchání bude

spíše místo, kde přestupek vyšel najevo, tj. kde se o zveřejnění fotek dozvěděla „oběť“, resp. osoba přímo postižená přestupkem (příp. kde to nahlásila na policii). V takovém případě pak správní orgán, který obdržel oznámení přestupku a je sám z výše uvedeného „titulu“ místně příslušný, může po zahájení řízení z důvodu tzv. vhodnosti postoupit ve smyslu ust. § 131 odst. 5 správního řádu spis přestupkovému orgánu zejména do místa, kde má hlavní účastník – zde obviněný - TP (v reálu by to ale mělo být ověřené místo skutečného bydliště, kde se dotyčný opravdu zdržuje, jinak jde o formální přístup, který není vhodný a nevede k zefektivnění a zjednodušení projednání věci). V úvahu při tom musejí vzít jak postupující přestupkový orgán, tak i přestupkový orgán následně obdrževší postoupený spis též další osoby na řízení zúčastněné, zejména tedy skutečné bydliště a místo zdržování se osoby přímo postižené spácháním přestupku, příp. dalších svědků, či též i poškozeného, pokud se možnost i jeho účastenství ze spisu nabízí. Nebude proto v zásadě vhodné postupovat spis obviněného do jeho formálního místa TP, jestliže se *např. podezřelý resp. obviněný zdržuje ve Vsetíně, osoba postižená taktéž a jsou tam i případní svědci.* Obdobně to nebude vhodné, jestliže se *např. sice obviněný opravdu zdržuje v Chrudimi, ale osoba postižená a případní svědci jsou ze Vsetína nebo jeho blízkosti* apod. Lapidárně řečeno, spíše se uplatní pravidlo, ať cestuje za projednáním přestupku obviněný, nikoliv svědci či poškozený. Postoupení z důvodu vhodnosti před zahájením řízení, a to i se souhlasem správního orgánu, kterému má být věc postoupena, není přípustné. Pokud by k tomu v praxi došlo, obecní úřad (či přestupková komise), kterému byla takto věc usnesením postoupena, ji zašle neformálním přípisem s odůvodněním, že tento postup není přípustný, krajskému úřadu, který je nadřízený původně postupujícímu obecnímu úřadu (či přestupkové komisi). Krajský úřad jakožto nadřízený správní orgán pak vrátí věc zpět obecnímu úřadu, který toto usnesení vydal, a uloží mu přestupek projednat. Pokud však dojde k postoupení z důvodů vhodnosti po zahájení řízení a správní orgán, kterému byla věc takto postoupena, s tím nesouhlasí, (např. s odkazem na § 131 odst. 6 správního řádu), pak vznikne spor o místní příslušnost - správní orgán, kterému byla věc takto postoupena, neformálním přípisem zašle bezodkladně věc společně nadřízenému správnímu orgánu (může jít o krajský úřad, pokud jsou oba správní orgány v obvodu téhož krajského úřadu, ale též o ministerstvo vnitra, pokud jsou ze správních obvodů různých krajů), který postupem dle § 11 odst. 2, věty druhé, správního řádu rozhodne, který ze správních orgánů řízení dokončí.

S pozdravem

Mgr. Olga Dašková
vedoucí oddělení vnitřních věcí
podepsáno elektronicky

Příloha:

- celý text nálezu Ústavního soudu sp.zn. IV. ÚS 1247/20 k videonahrávkám
- článek Právní rozhledy č. 23-24/2020 – k charakteru regresních náhrad (týká se i uplatnění nároků zdravotních pojišťoven)

Rozdělovník:

- obce Pardubického kraje